

[Bente Juncker]

på det i Skatteudvalget, og jeg er meget glad for, at ministeren har erklæret sig villig til det.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Over for hr. Kai Dige Bach og hr. Svend Aage Jensby må jeg fastslå, at for det første er mange af dem, der likviderer, gengangere. Det er folk, som har prøvet det før.

For det andet er de, som har sparet op i virksomheden, eller som har puget sammen i fabrikken, sluppet i masser af år med en langt lavere skat end den, de ellers skulle have betalt. Går vi 30 år tilbage, var aktieselskabsskatten, hvis jeg husker ret, 30 pct., mens skatten af den sidst tjente krone var 73 pct. plus kirkeskatten. Hvis vi går 20 år tilbage, var skatten af aktieselskaber, hvis jeg husker ret, 40 pct., hvor skatten af den sidst tjente krone igen var 73 pct. plus kirkeskat. Hvis vi går få år tilbage efter skattereformen, var skatten af den sidst tjente krone i virksomheden i et enkelt år eller to 50 pct., mens skatten af en normalt tjent krone var 68 pct. plus kirkeskat. Vi må altså konstatere, at disse mennesker i årevis er sluppet afgørende meget billigere, end hvis de bare havde trukket pengene ud. Allerede det har da været en vældig begunstiggelse.

Jeg er ikke et sekund i tvivl om, at folk, som i mange år har haft et privilegium, synes, at de bør have dette privilegium ud i al fremtid. De har en selvforståelse om, at de selvfølgelig skal betale mindre i skat end alle mulige andre, f.eks. deres egen svend. Men er det en berettiget forventning? Det er det efter min bedste opfattelse ikke. Det er ikke en forventning, de kan stifte nogen ret på. Det er ikke en forventning, jeg synes at Folketinget skal respektere, og vi skal ikke glemme, at alle de vælgere, der i mange år har betalt disse virksomhedsindehaveres skat, altså har en berettiget forventning om, at de også en gang imellem skal bidrage til fællesskabet.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det er hr. Svend Aage Jensbys indlæg, der bringer mig på talerstolen igen. Selv om jeg tidligere i aften har erklæret mig villig til og åben over for at diskutere begrebet tilbagevirkende kraft i Skatteudvalget – og det mener jeg

fortsat – vil jeg også gerne advare hr. Svend Aage Jensby mod at skamride begrebet »tilbagevirkende kraft«. Hvis man virkelig driver det ud i sin yderste konsekvens – og det kunne hr. Svend Aage Jensbys tale måske friste én til at tro – så kan vi overhovedet aldrig lave skatte-lovgivning her i Folketinget, så kan vi intet ændre. Der er også mennesker, der har købt hus i forventning om, at inflationen ville være vedvarende høj, og at deres gæld dermed ville blive udhulet i løbet af ganske få år. Disse mennesker har vi skuffet grusomt ved at arbejde hårdt for, at inflationen kom helt i bund. Og det har vi på anden måde været glade for, fordi det var vigtigt af andre grunde.

Ved skattereformen i 1987 ændrede vi rentefradraget fra at være et rentefradrag i indkomsten til at være et rentefradrag i skatten. Det var også en ændring i folks forventninger. Vi kan ikke bibeholde alt, som det var, dengang folk startede deres dispositioner. Jeg er helt enig med hr. Jens Thoft i, at der også er nogle forventninger, vi ikke kan leve op til, fordi vi af andre grunde disponerer nationaløkonomisk fornuftigt.

(Kort bemærkning).

Kai Dige Bach (KF):

Det er et lille svar til hr. Jens Thoft.

Der er altså forskel på, om man er hovedaktionær i en lille virksomhed eller man er en pensionskasse eller man er et sted, hvor vi politisk beslutter, at der skal stilles en masse penge hen i et hjørne.

De mennesker, der har været hovedaktionærer i sådan noget, har altså aktivt haft deres penge investeret i erhvervslivet i de år med den deraf følgende risiko for at tabe dem alle sammen. Der er altså ikke så forfærdelig meget galt i, at man får en lille smule for at løbe en risiko, som man vil gøre det til her. Jeg vil ikke gå i detaljer med, hvor vi kommer hen med det.

Men man skal bare være klar over, at ca. 7.000 forretninger går fallit om året, og hvis det nu er 7 år siden, man har investeret, har man altså haft mange tusinde chancer for at være med i de fallitter. Så der er et eller andet ganske logisk i en markedsøkonomisk situation, der siger, at når man i mange år har haft hele sin formue stående i erhvervslivet og man har undgået den fallit, som så mange andre ikke